

vidt fuldstændig forstaaeligt, at han mener, at der nu agtes tillagt Rigsdagen en større Myndighed, end den hidtil har haft. Selv under denne Forudsætning maa jeg dog sige, at hans Modstand er lidet begrundet, thi den Opfattelse, at en Minister er stærkest, naar han handler uden Rigsdagen, slaar ikke til; den ærede Minister har dog maaske selv gjort den Erfaring, at han er stærkest, naar han handler i Samklang med Rigsdagen. Her er der imidlertid slet ikke Tale om at fordre nogen yderligere Myndighed end den, Rigsdagen allerede har. Selv om saa var, maatte det dog erindres, at naar Rigsdagen anmodes om at give Samtykke til yderligere at anvende 2 Millioner, saa staar det i Rigsdagens Magt at stille Betingelser for sit Samtykke. Men tværtimod foreslaas det at bestemme, at man faktisk ikke skal behøve at henvende sig til Rigsdagen, undtagen naar der er Uenighed mellem Ministeren og Havneraadet. — Hvad angaar de forskellige Udtalelser om den ny Myndighed, man vil tillægge Havneraadet, da ere de ganske grebne ud af Luften. Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds har holdt en af disse patetiske Taler, som ere hans Specialitet. Han talte om Kjøbenhavn og Kjøbenhavneri, dette hans Yndlingsemne, som han benytter enhver Lejlighed til at tale om. Det skal jeg overlade ham. Men hvad angaar Havneraadets Stilling, skulde man tro, at det ærede Medlem forestillede sig, at han her stod endnu ved Sagens 1ste Behandling; thi den Gang fremdrog jeg Spørgsmaalet om at give Havneraadet en udvidet Myndighed. Den Gang udtalte jeg, at jeg vilde anse det for rigtigt at give Kjøbenhavns Havneraad en medbestemmende Indflydelse med Hensyn til Anvendelsen af disse 2 Millioner Kr., og jeg skal gerne gentage, at dette fremdeles er min Mening. Med de mangeartede forskellige Interesser for Øje, der knytte sig til Kjøbenhavns Havn, og som i det hele finde et forstandigt Udtryk i Havneraadet, saaledes som det er sammensat, vilde jeg overhovedet finde det rigtigt at give Havneraadet en mere udvidet Indflydelse, end der tilkommer det efter Loven af 1858. Det ærede Medlem udtalte imidlertid ved Sagens 1ste Behandling sine Betæneligheder derved, og den ærede Minister udtalte de samme Betæneligheder og gentog dem i Finansudvalget. Over for disse Indvendinger har jeg, for ikke at berede Loven Vanskeligheder, ikke ment at ville fastholde min Henstilling. Jeg har frafaldet at stille Forslag om, at Havneraadet skulde

have en anden Myndighed end en rent raadgivende, og det her foreliggende Forslag gaar kun ud paa at sikre for Havneraadet den raadgivende Myndighed, som det har nu. Al denne Tale om, at der gives Havneraadet en ny Myndighed, er et Slag mod et Luftbillede. Havneraadet er og vedbliver at være raadgivende og intet andet. Men hvis man ikke vil gaa den Vej, som Flertallet anviser, og dog vil handle i Overensstemmelse med Loven af 1891, saa bør man sætte den Bestemmelse ind i Loven, at ingen Del af disse 2 Mill. kan gives ud, før Forslag om deres Anvendelse er godkendt af Rigsdagen. Det vil blive en langt mere møjsommelig Fremgangsmaade end den af Udvalget foreslaaede. Hvis man i hvert enkelt Tilfælde først skal gaa til Rigsdagen, vil det blive meget besværligere, end naar man kun skal gøre det i de Tilfælde, hvor det viser sig, at der er Dissens mellem Ministeren og Havneraadet. — I øvrigt maa jeg tilføje, at det ærede Medlems Forestillinger om, at det skulde være Kjøbenhavns Havneraadets og Kjøbenhavns Kommunes Opgave at hindre Kjøbenhavns Havns Udvikling, rettelig tør betegnes som rene Fantasterier; det vilde unægtelig være en mærkelig Kommunalbestyrelse, der ikke havde den største Interesse af at fremme Udviklingen af en Havn, der er hele Hovedstadens Livskilde. Fra den Side behøver man sikkert ikke at frygte for Hindringer for Udviklingen. Det ærede Medlem talte dernæst atter og atter om det Ansvar, Rigsdagen kan gøre gældende over for Ministeren, det Ansvar, som vi forbeholde os dels konstitutionelt, dels politisk. Det er mig ganske uforstaaeligt, hvad det ærede Medlem egentlig dermed tænker sig. Hvis den ærede Minister ikke ligefrem gaar hen og tager af disse Penge og bruger dem til sine private Fornødheder eller forærer dem bort til Herrer og Damer af hans Bekendtskab, ved jeg virkelig ikke, hvad det er for et Ansvar, vi skulle gøre gældende over for ham. Naar Pengene først ere givne ud, kan man spørge, om de ere blevne mer eller mindre heldigt anvendte, om det er fordelagtigt, at et Pakhus har faaet den eller den Konstruktion; men hvilket Ansvar kan der bygges derpaa? — Hvis Rigsdagen vil have det i sin Magt at kunne gøre sin Indflydelse gældende paa Pengenes Anvendelse, saa maa det ske ved at sige forud: Saaledes og saaledes skal det være, ellers give vi ikke vort Samtykke. Men de Anker, der kunne fremføres bagefter, naar Pak-